

Mihai Avramescu:

Emlékezés

Az új hazában új napok rohannak,
s nem adnak renyhe, jóízű unalmat;
élj, elvtársnő, s ne csipegess belőle!
Nézd, a hajnali gyári füsttel rohan
a munkás és mindig előre —
váll-váll mellett az egész rayon!
Gondolkozol-e még a tegnapon?
A havas évekre, amikor felvett a Párt
s amikor Marx, Lenin, Sztalin és Tito
könyvein nőttünk és vált mibenmünk
erővé az igazság és hitünk szilárd...

Emlékszel még?
Tél volt akkor, akárcsak most is —
s aztán kivirágzott a szerelmünk
a fehér hópihékkal,
a cseresznyevirággal,
a zöld mentavirág illatával;
vadrózsák vonták be útjaink
és virágzott szerelmünk, s gondolataink.

Ujjongott a Neretva-völgyében hangosan,
ujjongott szerelmünk, dalunk, fegyverünk.
Aztán — elkérted a masinkámat
és örködtél, ha engem elnyomott
a fáradtság. S ha néha felriadtam,
úgy tűnik, zöldes szemeid
elvesztek a havas fehérben
s azt mondtad, hogy az új jövő
itt születik a mi ökleinkből
s ezek a mezők táncra perdülnek még
s a messzi láthatáron már illatoznak a rózsák.
S mondtad: a hó majd még fehérebb
és sokkal, de sokkal örömtelibb élet;
s fehér hó hull; temet, temet —
s a költő nem zeng gyászéneket.

Akkor, abban a fehérségben,
emlékezetembe véstem
a dalt...

A dalt, mely a Neretva partján felrivalt.
Mondd, álom volt csak, bohó álmodás?
Nem, nem álom volt! Csatakiáltás!
Az volt a nagy Menet. A mars, azokkal
kiket szerettünk. Egyferma dalokkal,
golyók tütytyében, és hóvihárban.

Nem, nem volt álom!
 Tudtuk, felnőnek elvtársaink,
 ahogy megnőnek rohamaink
 és Kelet, amely bennünket szeret,
 velünk, velünk mond éneket:
 dalt a Neretva-partról.

És feldalolnak berekek, ligetek,
 a hóval fedett nagyszerű hegyek,
 s az ösvények
 melyek nem a halálba vezetnek többé.
 Igen, feldalolnak a fehér ösvények,
 s útat és hegyet fények elöntenek,
 s minden út
 a halhatatlan Fény felé vezet.

Az elvégzett feladat után,
 új a feladat; hajt, űz, zavar.
 Emlékezz, társam:
 az el nem végzett feladat után
 a pihenés sem üdv és lanyar.

A szövetségi otthonaink
 piros cseréptetőin
 fehér hópílek kergetőznek:
 piroslik a tüzvörös élet.
 Végtelen játékot játszunk,
 épül a gyönyörű házunk,
 s esőkockok csattannak a szögleteken.
 Társam, elvtársnőm:
 a mi hitünket, erőnket érzik
 a gazdag mezők,
 melyeken a gazdag aratás érik.

Lám, nem álmodoztunk a Neretva-partján,
 nem, társam, nem álmodoztunk.
 Nézd:
 az öregek őszi hajukat feledték,
 s az éveket, amelyek elrohantak.
 Hallgatsz, elvtársnőm?
 Lám, újból szorul mégis az öklöd:
 hallgatsz, s agyadban új gondolatok
 égnék és élnek és szövődnek.

Hej! rajta újra! a holnapok várnak!
 Új alkotások és hitek felé
 űznek teremő, nagyszerű vágyak
 és lázak!

(Gál László fordítása)

(Mihai Avramescu a vajdasági románok legtehetségesebb fiatal költője, aki költészetének elismeréséül 1948-ban a Szerbiai Népköztársaság kormányától állami jutalmat kapott.)